

ניצוצות

הגברת לא רוצה להתפשט

אנה קאזאטי, אשת האצולה האיטלקית, נרצחה לפני כמה חודשים. אנה, אשתו של המאריקו קאזאטי, היתה צדה לעצמה גב רים, ומתעלסת איתם בשיטות המודרניות ביותר, לעיניו המוקסמות של הבעל. עד אשר קרתה תקלה - היא התאהבה באחד מהבריה לחינגא. המרקיו, שהיה מוכן בהחלט לחלק את גוף אשתו, אבל לא את הבעלות הרשמית, הרג אותה והתאבד לאחר מכן. סיפור אידיאלי לסרט.

הבמאי קארלו ליצאני כבר החל את ה"הכנות להסרטה, ובחר לתפקיד הראשי נע"רה אלמונית בשם מרילין יורדן, אמריקאית לידת ניו-ארליאנס. הדבר עורר, כמובן, את

כוכבת יורדן עדין לבושה

קנאתן של כמה וכמה כוכבות, אשר חמדו את התפקיד. רק תקרה אחת נותרה להן עדיין: מרילין תקיים את הבטחתה ותסרב להופיע בעירום. מובן שאת דמות אנה קשה מאד לגלם בלבוש מלא, ואם מרילין אמנם תסרב ל"הסיר בגדיה, יתכן מאוד שליצאני יצטרך לחפש כוכבת אחרת. אלא שקשה להאמין שנערה צעירה תרשה להתייחס כד לעמוד בינה ובין הבר.

מה שדוקטור ספוק לא כתב

רומינה פאואר היא בתו של סירון פאואר המנוח, אולם היא מפורסמת לא מעט בזכות עצמה. היא דאגה להיות מעורבת בשערוריות רבות, הצטלמה בעירום באולפנים ומחוצה להם, ועוררה סערה גדולה כאשר נישאה לומר הלהיטים האיטלקי, ממוצא צועני, אל באנו.

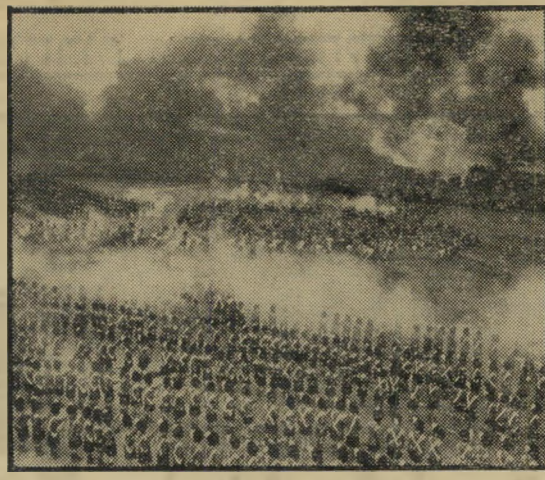
עכשיו ממתנה רומינה לילד, והיא כבר קבעה שזה יהיה בן, יהיו לו שערות שחור רות ועיניים ירוקות ("כמו לבעלי ולאבי"). היא גם קבעה ברוק מה יהיה המזון ה"מתאים לחלד הרך: חלב אתונות. אמנם דוקטור ספוק לא המליץ על כך אף פעם, אבל לדברי רומינה, זה המזון שקיבל בעלה כאשר נולד, וזה מה שבגה עתיד ל"קבל כשיתלד.

ואילו התוכנית הראשונה לאחר הלידה היא רכישת אפנוע. "אל ואני אוהבים ל"הור באוויר הפתוח" היא מודיעה. והתינוק? ישימו אותו, כנראה, בתרמיל-גב. שיתרגל לאחיר כבר מנעוריו.

איבוד לתסריט

גורדון ויליאמס הוא סופר בריטי, הטוען מזה כעשר שנים כי ספרו האיש שידע לש" לוט בנשים זכה לעיבוד הקולנועי הגרוע

הוי, איזה קרבות נפלאים

קרוב ואטרלו: באלט של רצח

המופת, שהנציחו את התקופה. ואילו תמונת הסיום, כי אשר בוזזים ומפשיטים את גוויות ההרוגים, היא מעמד אנטי-מלחמתי משכנע ביותר (יותר מכל הבשורות, שניסו לדחוס לתוך הדיאלוגים). טכנית, חצי השעה האחרונה של הסרט היא מן המרשימות של הבר, ויש בה הצדקה לסרט כולו.

ואטרלו (פאר, תל-אביב, אי-טליה - בריה"מ) - הרוסים סיפקו כמויות אין-סופיות של ניצבים ובמאי-מומחה לסרטי-ענק (סרגיי בונדארצ'וק, שי-בייס גם את "מלחמה ושלום" הרוסי), והאיטלקים הבי-או כוכבים בינלאומיים וצוות טכני מעולה (בעיקר הצלם ארמנדו נאנצ'י), כדי ליצור סרטי-יוקרה סובייטי-איטלקי. התוצאה מתחלקת לשני חלקים ברורים מאד: בקרב הראשון - שיחזור התקופה שבין גלות אלבה לקרב מפורסם, שהסרט נושא את שמו. החלק השני: הקרב. מה שנוגע לשיחזור התקופה, הוא מצטיין בדיקדוק היסטורי ובשטחיות רעיונית. הדמויות דומות לאנדרטות מאשר לאנשים חיים, וכל שחקן כטוב בעיניו יעשה: רוד שטייגר (נפוליאון) ממשיך לגלם את "המשכונאי", קריס-טופר פלאמר מרבה להדגיש את היומרות הבריטית ה"מוגזמת של ולינגטון, ואילו אורסון ולס מגיש פארודיה פרטית על המלך לואי השמונה-עשר. הבימוי והדיאלוגים מלאי חשיבות עצמית, ואינם מותירים דבר לדמיון. מן הרגע בו מתחיל הקרב, מצליח בונדארצ'וק לבנות סדרה של סצנות, שמעטות מאד דוגמתן בתולדות ה"קולנוע. נדמה כאילו מספר הניצבים שווה למספרם של אותם שהשתתפו בקרב למעשה (140 אלף). תנועות צבא עצום זה על פני גבעות הבז' הפוכות לבאלט של רצח, וככל שהקרב מתקדם, הוא מזכיר יותר ויותר את ציורי

גברתי הנאוה בברוקלינית

סטרייטנד וסיגל: מילון בניזיטה

מדגים, למשל, בכוחות עצמו, תוכנית טלוויזיה שלמה) אבל החלקים המוצלחים ביותר הם דווקא אותם המתיי-חסים לתאור החיים בניו-יורק: שכנים הגרים דלת מול דלת אינם מפירים זה את זה, הפחד המתמיד מן ה"אלימות בלילה, ועוד.

הינשוף והחתלתולה (מוג-רבי, תל-אביב, ארצות-הברית) - מחזה אמריקאי מיסחרי מאד, כתוב לשניים, אשר הפך לאחר הצלחה בימתית עצומה, כמו אחרים מסוגו, לסרט פושר למדי. גיבורי המחזה הם יצאנית לעת-מצוא, וסופר לא-יוצלח. שניהם רחוקים מלהבריק במקצועותיהם, וכאשר הם נפ-גשים לראשונה, היא אינה מבינה אפילו מילה אחת מן המונולוגים הבומבסטיים שלו. אבל השניים מוצאים בסופו של דבר שפה משותפת - במיטה. על שלד זה, שאינו מקורי במיוחד, אפשר להלביש הנוני בדירות, ולבנות דמויות משעשעות מאד. מצד אחד, ברנש עם משקפיים, החי בין ספריו, שלעולם לא יתפרסמו, מצד שני, נערה שמחליפה את שמה מדי שבוע (כי השם הוא הקובע את סיכוייה להיות כוכבת), מדגימה בגדים תחתונים, ואינה חושבת פעמיים אם צריך לקפוץ עם מישהו למיטה, תמורת "טרמפ" ביום גשם. מה שקורה בסרט הוא שהסופר משכנע למדי, כפי שמגלם אותו ג'ורג' סיגל, אבל לעומתו, ברברה סטרייטנד היא הזנונית השמרנית וה"יאטע" ביותר של הבר. היא מנבלת את הפה וצועקת בקולי קולות, אלא שכל זה נשמע יותר כתגרנית בשוק מאשר כנערה קלת-ידעת. יש אמנם רגעים מצחיקים ביחסים שביניהם (סיגל

הדוד ביל והבריחה

בריאן כקצין מודיעין: שוב ושוב

אשר לבמאי לאמונט ג'ונסון, הוא הסתפק בגילגול שיגרתי למדי של הסיפור. החידוש הטכני היחידי שניסה להפגין הוא הרכבת שני צילומים בעת ובעונה אחת בכמה מקטעי העלילה. התוצאה היא שקשה להבחין בי-מה שנעשה על הבר, ובמקום המתח שצריך היה להיווצר אצל הצופה, נוצר רוזג.

הבריחה ממחנה מק-קני-זי (אופיר, תל-אביב, אנגליה) - נראה שכל סיפורי-הבריחה של חיילי כוחות הברית במלחמת-העולם השניה אזלו, ובלית ברירה, מעלים היום על הבר את בריחות הגרמנים משבי הבריטים. זה לפחות מה שקורה בסרט זה, שהוא בעצם גירסה הפוכה ל"בריחה הגדולה" של ג'ון סטורג'ס. הגרמנים מוצאים כשבויים נוקשים, הדורשים בתוקף לשמור משמעת משלהם במחנה, אינם מאפשרים לבריטים להתערב ולשמור על הסדר, ובמסווה זה של דיסציפלינה עצמית מארגנים לעצמם בריחה, בסיגנון הנראה כבר פע-מים רבות בסרטים קודמים. וכאן למעשה החסרון הגדול של הסרט: בריחה משבי אינה עוד דבר חדש על הבר, ויש צורך בהרבה מאד המצאות, וחוש עיתוי למופת, כדי לרתק את הצופה במין מעשיה שכזאת. נוסף לכך, יש צורך באוסף של שחקנים המסוגלים לגלם טיפוסים הראויים לתשומת-לב כשלעצמם, גם מחוץ למסגרת הסיפור (למשל סטיב מקוויין, ג'יימס קובורן או צ'ארלס ברונסון ב"הבריחה הגדולה"). ואילו כאן, פרט לבריאן קית, כסרן-מודיעין המנסה להתחקות אחר טכ-ניקת הבריחה וללכוד את הנמלטים דווקא ברגע הנוח לו, קשה למצוא טיפוס שכדאי להתבונן בו יותר מפעם אחת.